

Kärleken är rund – och du är inte ensam

Det finns många sorters kärlek här i livet. Den första, den stora, den olyckliga och den där som ”känns helt okej så länge ingen snarkar”. Och så finns det golfkärleken. Den som inte går att förklara för utomstående, ungefär som varför man frivilligt betalar pengar för att bli arg i fyra timmar.

Golf är nämligen ingen sport. Det är ett förhållande. Ett komplicerat sådant, där man ena stunden känner sig som Tiger Woods och i nästa som någon som aldrig sett en klubba förut men ändå envisas med att svinga den. Kärleken till golf börjar ofta oskyldigt. Någon säger: ”Ska du inte testa? Det är lugnt, man är ute i naturen.” Det är ungefär som att säga att ett glas vin är en bra idé klockan tio på morgonen – tekniskt sett sant, men inte hela bilden.

För golf är också frustration. Mycket frustration. Man står där på första tee, full av hopp, nystrukna byxor och ett självförtroende som inte alls motsvarar handicapet. Första slaget går snett. Andra ännu snedare. Ändå tänker man: ”Det här är kul.” Det är då man förstår att man är fast.

Golfaren är en märkelig varelse. Man kan slå 97 slag på en runda, vara missnöjd med 96 av dem – och ändå åka hem lycklig tack vare det där enda perfekta slaget på hål 14. Ett slag så rent att man direkt bestämmer sig för att spela resten av livet. Eller åtminstone tills pensionen. Eller tills nästa vattenhinder.

Det fina med golfkärleken är också hur den påverkar ens världsbild. Plötsligt börjar man bedöma platser utifrån ”fin bana” snarare än ”fin stad”. Semesterplaneringen innehåller mystiska inslag som ”finns det en 18-hålsbana inom rimligt avstånd?” och väderprognosen analyseras med större noggrannhet än nationalbudgeten.

Relationer prövas också. I golfbollen finns en sällsynt förmåga att försvinna exakt när någon tittar bort i två sekunder. Det leder till diskussioner som: "Den låg här." "Nej." "Jo." "Nej." Kärlekens språk byts till passivt aggressiva leenden och en något för hård markering av var lättnadsområdet börjar.

Och ändå. Trots regn, bunkrar, treputtar och scorekort man helst vill elda upp, kommer man tillbaka. Gång på gång. För golfen ger något annat också: stillheten, skratten, promenaden, känslan av att ibland – bara ibland – bemästra det omöjliga.

Kärleken till golf är alltså inte rimlig. Den är inte logisk. Men den är trofast. Precis som golfaren själv, som står där i solnedgången, tittar ut över fairway och tänker: "Jag hatar det här spelet." Och menar: "Vi ses imorgon."

Och så kommer november och december. Månader då golfkärleken förvandlas till ett långdistansförhållande. Banorna är stängda, greenerna frusna och klubborna står lutade i ett hörn som gamla minnen. Man säger till sig själv att det är skönt med en paus. Att kroppen behöver vila. Det är en lögn. En vacker, nödvändig lögn.

Tiden efter jul och nyår börjar man plötsligt sakna saker man annars svär över. Ljudet av en felträff. Doften av blöt bunker. Den där putten som nästan satt. Man scrollar bilder på greener som om det vore sommarminnen från en förbjuden romans. Ser på You-Tube och tänker: "I år har jag löst det." Samma tanke som förra året.

Längtan blir till slut så stark att den nästan gör ont. Som träningsvärk, fast i själen. Man klämmer på handskarna i en golfbutik mitt i vintern, som för att känna att allt fortfarande finns kvar. Att kärleken lever. Och någonstans där, mellan snömodd och ihållande regnskurar, inser man sanningen: Golf är inte något man spelar. Det är något man väntar på.

Och så blir det senvinter.

Tiden på året då golfen inte längre är ett spel, utan ett minne.

Banorna vilar under frost, flaggorna står som bortglömda utropstecken i landskapet och klubborna väntar tyst, med greppen svala av längtan.

Man går förbi dem ibland. Stannar upp. Läger handen på bagen som om den vore något levande.

Minns känslan av ett rent slag, den där sekunden av fullständig tystnad innan bollen lyfter.

Längtan växer långsamt men obönhörligt.

Den smyger sig på i kroppen, sätter sig bakom revbenen.

Gör ont, på ett stillsamt sätt.

Som kärlek som inte får svar – men som man vet kommer tillbaka.

Och någonstans i mörkret, mellan isiga fairways och drömmen om grönt gräs, vet man det redan:

När säsongen äntligen börjar igen, då står man där på första tee – lika rostig, lika hoppfull och lika hopplöst förälskad.

Precis som det ska vara.

För golfen väntar alltid.

Och vi väntar alltid på golfen.